

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E – 35

PREHEAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie I./2017
Senát III

Nález:

spisová značka	III. ÚS 18/2016
populárny názov	Účelový postup účastníka pracovnoprávneho sporu
sudca spravodajca	Rudolf Tkáčik
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	29.11.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Postup účastníka konania, ktorý všeobecné súdy, na základe vyhodnotenia rozhodných skutočností vyplývajúcich z vykonaných dôkazov, vyhodnotili ako odporujúci dobrým mravom, nemôže používať právnu ochranu.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka bola účastníčkou konania na Okresnom súde Svidník (ďalej len „okresný súd“) o zaplatenie 1 813,62 € s príslušenstvom a to ako odporkyňa. Okresný súd v uvedenej veci vedenej rozhodol rozsudkom zo 4. decembra 2013 tak, že sťažovateľku zaviazal zaplatiť žalovanú sumu aj s príslušenstvom. Proti rozsudku súdu prvého stupňa podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom tak, že rozhodnutie okresného súdu potvrdil a sťažovateľku zaviazal na úhradu trov odvolacieho konania.
z odôvodnenia	Sťažovateľka v sťažnosti, ako aj pred všeobecným súdom tvrdila, že došlo k predaju podniku inému subjektu, preto nie je pasívne legitimovaná. Uvedené sťažovateľka v konaní pred všeobecným súdom preukazovala kópiou zmluvy o predaji podniku, ktorú uzatvorila 19. septembra 2012 s obchodnou spoločnosťou. Jednou z príloh zmluvy boli aj záväzky predávajúceho, tie však žalovaná v konaní nepredložila s odvolaním sa na to, že nimi disponuje kupujúca obchodná spoločnosť, kde jediným spoločníkom a konateľom spoločnosti bola v čase prevodu osoba sťažovateľky. V súdnom spise sa nenachádza žiaden dôkaz, že by skutočne aj došlo k uhradeniu kúpnej ceny sťažovateľkou. Sťažovateľka v rozpore s námietkou o nedostatku jej pasívnej legitimácie v spore ešte v odpore proti návrhu na vydanie platobného rozkazu uviedla, že je ochotná ako žalovaná zaplatiť ňou vypočítanú sumu ako mesačnú mzdu za október až december, ktorý ako nárok bol predmetom sporu. Z dokazovania ďalej vyplynulo, že sťažovateľka aj po údajnom predaji podniku, nielen že v rozpore so svojimi povinnosťami neinformovala svojich zamestnancom o predaji podniku, ale aj naďalej vystupovala v pozícii pôvodného zamestnávateľa, čo vyplýva z potvrdenia o prevzatí výpovede, potvrdenia zamestnávateľa pre účely nároku na dávku v nezamestnanosti, z potvrdenia o zamestnaní a z potvrdenia o príjmoch, kde sťažovateľka všetky tieto dokumenty vystavila ako pôvodný zamestnávateľ. Právny záver krajského súdu je primerane odôvodnený, vychádza z rozhodujúcich skutočností prípadu, z ktorých jednoznačne vyplýva, že sťažovateľka nekonala dobromyseľne. Sťažovateľka podľa názoru ústavného

	súdu ani len nepreukázala, že skutočne došlo k predaju podniku, a tým aj prechodu práv a povinností, tak ako to tvrdila sťažovateľka. Ako už bolo uvedené, sťažovateľka nepredložila súdu celú zmluvu o predaji podniku vrátane jej príloh a v konaní nepreukázala, že skutočne došlo aj k zaplateniu kúpnej ceny. V tejto súvislosti je potrebné dodať, že zmluvu o predaji podniku uzatvárala so spoločnosťou, ktorej jediným spoločníkom a konateľom bola ona sama, preto samotná zmluva v okolnostiach prípadu nemohla byť dostačujúcim dôkazom pre záver, že skutočne došlo k platnému prechodu záväzkov zo sťažovateľky na jej právneho nástupcu. Za daných okolností konanie sťažovateľky ani podľa názoru ústavného súdu nemôže požívať právnu ochranu, preto záver krajského súdu, že „ <i>nepriznanie postavenia žalovanej ako pasívne legitimovaného subjektu by nebolo voči navrhovateľke spravodlivé</i> “, nemožno v okolnostiach prípadu považovať za arbitrárny, resp. za zjavne neodôvodnený. Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol tak, že: <u>Sťažnosti sťažovateľky nevyhovel.</u>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	ÚS SR: II. ÚS 78/05, I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06
súvisiace právne predpisy	zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov
kľúčové slová	arbitrárnosť dobré mravy (boni mores) práca, pracovný pomer-nároky právny štát

spisová značka	III. ÚS 400/2016
populárny názov	Nakladanie s osobnými údajmi
sudca spravodajca	Rudolf Tkáčik
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	29.11.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 8 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 22 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 8 ods. 2 Ústava Slovenskej republiky čl. 22 ods. 2
analytická právna veta	Spôsob zhromažďovania údajov Finančným riaditeľstvom SR o osobách „bielych koní“ a právne nejednoznačné využívanie takto zhromaždených údajov možno hodnotiť ako zásah do základného práva na ochranu osobných údajov použitím prostriedkov tajného dohľadu.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ podal na najvyššom súde žalobu voči Finančnému riaditeľstvu SR a Kriminálnemu úradu finančnej správy, ktorou namietol porušenie ochrany údajov o svojej osobe (o svojej podnikateľskej činnosti) a požiadal najvyšší súd, aby mu zabezpečil ich ochranu vydaním zákazu obom odporcom viesť ho v zozname bielych koní alebo v inom obdobnom zozname, a zároveň požiadal súd, aby uložil odporcom odstránenie záznamu o sťažovateľovi v zozname bielych koní. O tejto žalobe rozhodol najvyšší súd tak, že ju zamietol ako nedôvodnú.
z odôvodnenia	Ústava tým, že ochranu údajov o osobe obmedzuje na ochranu pred neoprávneným nakladaním s údajmi o osobe, implicitne umožňuje oprávnené zadovážovanie údajov o osobe. Ústava nevylučuje akýkoľvek zber údajov o osobe. Ochrana sa priznáva iba pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov. Oprávnené zhromažďované údaje musí orgán verejnej moci uschovať tak, aby boli chránené pred neoprávneným prístupom iných orgánov verejnej moci, aj pred fyzickými a právnickými osobami. Ak orgán verejnej moci zhromažďuje údaje o osobe, ktoré nie je oprávnený zistiť, uschovať alebo inak získať do svojej dispozičnej sféry, dopustí sa správania nesúladného s čl. 8 ods. 2 dohovoru.

Ústavná úprava právnej sily prameňa práva ustanovujúcej ochranu osobných údajov je jednoznačná. Musí ísť výlučne o zákon.

Sťažovateľ namietol porušenie svojho základného práva okrem iného z dôvodu, že údaje o jeho osobe finančné riaditeľstvo nepoužíva na základe právomoci zverenej zákonom, ale preto, lebo si samo právomoc priznalo vo svojom organizačnom poriadku. Organizačný poriadok finančného riaditeľstva 2014 nie je publikovaný ani registrovaný v Zbierke zákonov Slovenskej republiky. Je to interný normatívny pokyn. V druhej časti piatej hlavy (sekcia daňová a colná) tohto predpisu sa na s. 49 uvádza: „Oddelenie boja proti podvodom plní najmä tieto úlohy:.... vytvára, udržiava, prevádzkuje osobitné databázy, v ktorých najmä zhromažďuje, spracováva, vyhodnocuje informácie získané od daňových orgánov a ostatných zložiek štátnej správy o skutočnostiach a osobách, ktoré porušili alebo je dôvodné podozrenie, že porušujú daňové zákony; tieto informácie uschováva, ochraňuje, využíva, vyraduje.“ [čl. 36 ods. 2 písm. n)]. Finančné riaditeľstvo sa takto „samo nezmocnilo“ na zhromažďovanie údajov o osobe, ako to tvrdí sťažovateľ. Ustanovenie čl. 36 ods. 2 písm. n) nie je prameňom práva zakladajúcim právomoc finančného riaditeľstva. Tým sú ustanovenia zákonov.

Sťažovateľ namietol, že v okolnostiach prípadu došlo k porušeniu jeho základného práva na ochranu osobných údajov použitím sledovacích technológií. Použitie sledovacích technológií predstavuje zásah do súkromia (nielen v rozsahu ochrany osobných údajov), aký je akceptovateľný vo verejnom záujme v rozsahu spravodlivej rovnováhy medzi ochranou, ktorá sa každému má zabezpečiť v rámci práva na súkromie, a medzi verejným záujmom, ktorý je natoľko závažný, že opodstatňuje obmedzenie práva na súkromie. Nastolenie spravodlivej rovnováhy medzi zásahom do základného práva pomocou sledovacích technológií a medzi obmedzením použitia sledovacích technológií je nevyhnutnou zásadou, od ktorej nemožno upustiť ani pri vymedzovaní podmienok použitia sledovacích technológií z hľadiska ochrany ostatných základných práv a slobôd.

Ústavná ochrana údajov o osobe ani ochrana, aká sa údajom o osobe priznáva podľa čl. 8 ods. 2 dohovoru a podľa case-law ESLP, sa nespája iba so silou právnej úpravy umožňujúcej zhromažďovať údaje o osobe. Nestačí teda sama okolnosť, že orgány správy daní majú zákonom priznanú právomoc nakladať s údajmi o daňových subjektoch, zástupcoch daňových subjektov a ďalších osobách. Zákon priznaním právomoci daňovým orgánom zabezpečuje verejný záujem na riadnom výbere daní a riadnej kontrole výberu daní. V súlade s ústavou a čl. 8 dohovoru je ochrana osobných údajov zabezpečená riadne až vtedy, keď orgány verejnej moci nakladajú s osobnými údajmi tak, aby verejný záujem na dispozícii údajmi o osobe bol v súlade s ochranou, aká sa priznáva fyzickým osobám a právnickým osobám pred neoprávnenou dispozíciou osobnými údajmi na strane orgánov verejnej moci. Najvyšší súd zanedbal túto stránku sporu vyvolaného sťažovateľom, a teda neposkytol náležitú právnu ochranu jeho námietke o neoprávnenom nakladaní s jeho osobnými údajmi.

Povinnosťou najvyššieho súdu bolo preskúmať v celom rozsahu dôvodne uplatnenej právnej argumentácie, o tejto argumentácii rozhodnúť a v odôvodnení rozhodnutia riadne vysvetliť, či orgány správy daní rešpektovali ochranu osobných údajov, ktorú sťažovateľovi zaručuje ústava a dohovor. V okolnostiach prípadu sa najvyšší súd nevyrovnal so splnením prevažnej väčšiny z podmienok významných pre dodržanie základného práva sťažovateľa na ochranu jeho osobných údajov. Taký postup súdu je nezlučiteľný s účelom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, je jeho popretím. Ústavný súd preto rozhodol o porušení týchto označených práv napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu.

Ústavný súd ďalej konštatuje, že zistené nedostatočné skúmanie a zodpovedanie rozhodujúcich otázok najvyšším súdom súvisiacich s predmetom ochrany, ktorými je ochrana osobných údajov, vrátane zabezpečenia účinnej ochrany uchovávaných údajov pred rizikom zneužitia, ako aj pred akýmkoľvek nezákonným prístupom a každým nezákonným použitím týchto údajov, vychádzajúc z povahy tohto sporu, kde preukázateľne nebola dostatočne zabezpečená ochrana týchto osobných údajov zo strany orgánov finančnej

	<p>správy, ústavný súd dospel k záveru o porušení práva na súkromie podľa čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru, ako aj základného práva podľa čl. 22 ods. 1 ústavy napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu.</p> <p>Pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva v zmysle čl. 22 ods. 2 ústavy, ústavný súd konštatuje, že predmetným článkom ústavy sa zdôrazňuje jeden aspekt ochrany, a tým je pohyb, resp. prenos chránených hodnôt súkromia, ktorému sa poskytuje ochrana, ako aj tajomstvo písomností. Z okolností prípadu vyplýva, že predmetom sporu nebolo tvrdenie, že v rámci prenosu, resp. pohybu dát (osobných údajov, pozn.) došlo k porušeniu ochrany týchto dát, ale že samotné vedenie a používanie zoznamu bielych koní orgánmi finančnej správy je rozpore s namietaným porušením označených práv, okrem iných aj základným právom v zmysle čl. 22 ods. 2 ústavy, a to aj napriek tomu, že tento zoznam nie je verejne prístupný. Keďže ústavný súd nezistil relevantnú súvislosť medzi namietaným porušením označeného čl. 22 ods. 2 ústavy a napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu, sťažnosti v tejto časti nevyhovel.</p> <p>Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol tak, že:</p> <p><u>Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení so základným právom na súkromie podľa čl. 22 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s právom na súkromie garantovaným čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. mája 2015 porušené boli.</u></p> <p><u>Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. mája 2015 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.</u></p> <p><u>Sťažovateľovi priznal náhradu trov konania.</u></p> <p><u>Vo zvyšnej časti sťažnosti sťažovateľa nevyhovel.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESELP a iných súdov	ESLP: Klass and Others v. Germany, séria A, č. 28, bod 41, Khan v. the United Kingdom – rozsudok z 12. 5. 2000 k sťažnosti č. 35394/97; Copland v. the United Kingdom – rozsudok z 3. 4. 2007 k sťažnosti č. 62617/00. ECHR 2007-IV, Amann v. Switzerland [GC], sťažnosť č. 27798/95, bod 69, ECHR 2000-II
súvisiace právne predpisy	
klúčové slová	<p>financie-finančný orgán</p> <p>ochrana súkromného a rodinného života</p> <p>práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na súdnu ochranu</p> <p>práva a slobody – základné ľudské práva a slobody-právo na nedotknuteľnosť osoby, súkromia</p>

spisová značka	III. ÚS 428/2016
populárny názov	Včasnosť podania opravného prostriedku
sudca spravodajca	Rudolf Tkáčik
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	08.11.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Ak odvolací súd nesprávne ustáli deň podania zásielky, ktorá obsahuje odvolanie, na poštovú prepravu, čoho výsledkom bude nesprávny záver o oneskorenosti podania odvolania, jeho následné procesné rozhodnutie o predmetnom odvolaní bude z ústavnoprávneho hľadiska neutržateľné.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka podala na Krajskom súde v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu – Okresnému úradu Ilava, katastrálnemu odboru (ďalej len „správny orgán“). Krajský súd v uvedenej veci vedenej pod uznesením z 20. mája 2014 rozhodol o zastavení konania pre späťvzatie opravného prostriedku sťažovateľkou. Proti označenému uzneseniu krajského súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením tak, že ho odmietol ako oneskorene podané.
z odôvodnenia	Sťažovateľka tvrdila, že najvyšší súd formalisticky a nedostatočne zistil skutkový stav pri posúdení otázky včasnosti jej opravného prostriedku –

	<p>odvolania, v dôsledku ktorého nedošlo k meritórnemu preskúmaniu jej odvolania. Na ten účel ústavnému súdu predložila kópiu obálky, doručenky, ako aj podacieho lístku, z ktorých vyplývajú tieto skutočnosti.</p> <p>Na rube obálky, ktorej kópiu si ústavný súd obstaral v súčinnosti s krajským súdom, sa nachádza okrúhla poštová pečiatka, na ktorej je uvedené čitateľné označenie „24-6 14.13“, z ktorého vychádzal najvyšší súd pri posudzovaní včasnosti podania odvolania. Na líci obálky sa nenachádza pečiatka prijímacej pošty, ale obálka je označená identifikačnou nálepkou registrovanej pošty Bratislava 31 s jedinečným číslom, ktoré sa zhoduje s číslom uvedeným na kópii predloženého podacieho lístku, na ktorom je ako odosielateľ označená sťažovateľka a adresátom je krajský súd. Z kópie podacieho lístku ďalej vyplýva, že zásielka bola prijatá 23. júna 2014 na pobočke pošty Bratislava 31. Z odtlačku prezentačnej pečiatky krajského súdu na kópii doručenky, kde je ako adresát zásielky označený krajský súd s uvedením príslušnej spisovej značky a ako adresát doručenky je označená sťažovateľka, vyplýva, že predmetná zásielka sťažovateľky bola krajskému súdu doručená 24. júna 2014. Uvedené potvrdzuje aj odtlačok prezentačnej pečiatky krajského súdu na samotnom odvolaní, kde je uvedený zhodný dátum doručenia odvolania krajskému súdu.</p> <p>Vychádzajúc z uvedených zistení je potrebné konštatovať, že zásielka sťažovateľky bola podaná na poštovú prepravu skutočne 23. júna 2014, tak ako to tvrdila sťažovateľka, a nie 24. júna 2014, ako to ustálil najvyšší súd. Najvyšší súd vychádzal len z pečiatky uvedenej na rube obálky „24-6 14.13“, pričom z kópie líca obálky vyplýva, že zásielka bola podaná na pošte v Bratislave. Na obálke sa prezentačná pečiatka krajského súdu nenachádza, ale na odvolaní, ktoré bolo obsahom obálky, sa nachádza prezentačná pečiatka súdu s dátumom 24. jún 2014. Vychádzajúc z týchto skutočností ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd nedostatočne skúmal a ustálil ako deň podania zásielky na poštovú prepravu 24. jún 2014, hoci z prezentačnej pečiatky krajského súdu uvedenej na samotnom odvolaní vyplývalo, že zásielka bola krajskému súdu doručená v ten istý deň, ako bol deň podania odvolania na poštovú prepravu, čo je nepravdepodobné aj vzhľadom na skutočnosť uvedenú na obálke, že zásielka bola zaregistrovaná na pošte Bratislava 31.</p> <p>Pokiaľ ide o obranu najvyššieho súdu, že nemal tvrdený podací lístok k dispozícii, a po zistení obsahu spisu krajského súdu (podľa pripojenej obálky) došiel k záveru, že odvolanie bolo podané oneskorene. Takýto záver je podľa ústavného súdu povrchný a neobstojí, pretože najvyšší mal indíciu o nepravdepodobnosti takéhoto záveru o oneskorenosti podania odvolania z už uvedených dôvodov, ktoré priamo vyplývali zo súdneho spisu.</p> <p>Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd došiel k záveru o porušení označených práv sťažovateľky napadnutým uznesením najvyššieho súdu.</p> <p>Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol tak, že:</p> <p><u>Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23. marca 2016 porušené boli.</u></p> <p><u>Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23. marca 2016 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.</u></p>
použitá odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP a iných súdov	ÚS SR: IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09 NS SR: R 34/1978
súvisiace právne predpisy	zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov
kľúčové slová	arbitrárnosť odvolanie-oneskorené odvolanie-rozhodnutie o odvolaní rozhodnutie-procesnej povahy

spisová značka	III. ÚS 772/2016
populárny názov	Odôvodnenie rozhodnutia druhostupňového súdu
sudca spravodajca	Jana Baricová
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb

druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	10.01.2017
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1
analytická právna veta	Nedostatočné odôvodnenie uznesenia druhostupňového súdu, ktoré vyústilo do jeho vnútornej rozpornosti, považuje ústavný súd za dôvod na vyslovenie porušenia základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, súčasťou ktorého je nepochybné aj požiadavka, aby sa príslušný všeobecný súd v konaní právne korektným spôsobom a zrozumiteľne vyrovnal nielen so skutkovými okolnosťami prípadu, ale aj s vlastnými právnymi závermi, ktoré ho viedli ku konkrétnemu rozhodnutiu.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ sa návrhom podaným Okresnému súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) dňa 20. januára 2014 domáhal povolenia obnovy konania vo veci vedenej okresným súdom, v rámci ktorého bol rozsudkom z 8. decembra 2011 právoplatne uznaný vinným zo spáchania zločinu lúpeže spolupáchateľstvom za čo bol odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní ôsmich rokov so zaradením pre jeho výkon do ústavu so stredným stupňom strázenia. Okresný súd uznesením z 12. februára 2015 návrh sťažovateľa na povolenie obnovy zamietol. Rovnako bola podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietnutá sťažnosť sťažovateľa proti prvostupňovému rozhodnutiu, a to napadnutým uznesením krajského súdu z 24. septembra 2015.
z odôvodnenia	Z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že krajský súd v konečnom dôsledku nepriznal sťažovateľovi možnosť vyhovieť jeho návrhu na povolenie obnovy konania z dôvodu existencie právnej situácie predpokladanej v bode III stanoviska trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu sp. zn. Tpj 44/2013, konkrétne z dôvodu, že v trestnej veci sťažovateľa pri ukladaní trestu odňatia slobody došlo k mimoriadnemu zníženiu jeho trestu použitím ustanovenia § 39 ods. 1 Trestného zákona, čoho dôsledkom je vylúčenie „mechanického aplikovania“ § 41b ods. 1 zákona o ústavnom súde. V texte odôvodnenia svojho rozhodnutia krátko pred týmto konštatovaním krajský súd rekapituloval, ktoré ustanovenia Trestného zákona boli vo veci sťažovateľa okresným súdom použité a na základe ktorých došlo k jeho odsúdeniu a uloženiu trestu. Pri tejto rekapitulácii však druhostupňový súd evidentne v súlade s realitou neuviedol ustanovenie § 39 ods. 1 Trestného zákona, ktorého údajné použitie okresným súdom pri ukladaní trestu odňatia slobody rozsudkom z 8. decembra 2011 považoval za kľúčový moment nemožnosti „mechanickej aplikácie“ § 41b ods. 1 zákona o ústavnom súde. Absencia dostatočne jasného a zrozumiteľného odôvodnenia tejto okolnosti spočívajúcej v rozpornosti vlastnej argumentácie súdu druhého stupňa v konkrétnostiach danej veci predstavuje kolíziu s požiadavkou ústavne konformného odôvodnenia rozhodnutia všeobecného súdu. Na jednej strane krajský súd v odôvodnení rozhodnutia tvrdí, že použitie ustanovenia § 39 ods. 1 Trestného zákona okresným súdom v trestnej veci sťažovateľa vylučuje v danom prípade povolenie obnovy konania v tom zmysle, ako to sťažovateľ vo svojom návrhu požadoval, na druhej strane však skutočné použitie dotknutého ustanovenia (§ 39 ods. 1 Trestného zákona) okresným súdom v tom istom odôvodnení na príslušnom mieste neprezentuje. Ak bol druhostupňový súd presvedčený, že k použitiu predmetného ustanovenia Trestného zákona došlo aj napriek chýbajúcemu jeho výslovnému označeniu v relevantných rozhodnutiach (napr. rozsudku okresného súdu z 8. decembra 2011), bolo namieste, aby túto skutočnosť adekvátne odôvodnil. Z obsahu napadnutého rozhodnutia však takýto záver nijako nevyplýva. Za tejto situácie ústavný súd nemôže inak iba konštatovať, že takto koncipované a formulované odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu je vnútorne rozporné a nelogické, a to až do takej miery, že ním došlo k zásahu do základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy. Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol tak, že: <u>Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Trnave a jeho uznesením z 24. septembra 2015 porušené bolo.</u>

	<p>Uznesenie Krajského súdu v Trnave z 24. septembra 2015 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.</p> <p>Sťažovateľovi priznal náhradu trov konania.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESELP a iných súdov	<p>ÚS SR: IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04, IV. ÚS 296/09, II. ÚS 578/2015, I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95, II. ÚS 80/99, II. ÚS 243/05</p>
súvisiace právne predpisy	<p>zákon č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov</p> <p>zákon č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov</p>
kľúčové slová	<p>trest-asperačná zásada</p> <p>arbitrárnosť</p> <p>obnova konania-obnova konania v trestnom konaní</p>

Uznesenie:

spisová značka	III. ÚS 681/2016
populárny názov	Právo nebyť nútený vykonávať vojenskú službu
sudca spravodajca	Jana Baricová
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	11.10.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	<p>Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 9</p> <p>Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1</p> <p>ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd čl. 15 ods. 1</p> <p>ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd čl. 15 ods. 3</p> <p>ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd čl. 36 ods. 1</p> <p>Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1</p> <p>Medzinárodný pakt o občianskych a politických právach (uverejnený v zbierke vyhláškou ministra zahraničných vecí č. 120/1976 Zb.) čl. 18 ods. 1</p> <p>Medzinárodný pakt o občianskych a politických právach (uverejnený v zbierke vyhláškou ministra zahraničných vecí č. 120/1976 Zb.) čl. 18 ods. 2</p> <p>Medzinárodný pakt o občianskych a politických právach (uverejnený v zbierke vyhláškou ministra zahraničných vecí č. 120/1976 Zb.) čl. 18 ods. 3</p> <p>Ústava Slovenskej republiky čl. 24 ods. 1</p> <p>Ústava Slovenskej republiky čl. 24 ods. 2</p> <p>Ústava Slovenskej republiky čl. 25 ods. 2</p>
analytická právna veta	<p>Podrobnosti o spôsobe realizácie základného práva nebyť nútený vykonávať vojenskú službu, ak je v rozpore s jeho svedomím alebo náboženským vyznaním, ako je zakotvené v čl. 25 ods. 2 ústavy a čl. 15 ods. 3 listiny, ustanovuje zákon. Pokiaľ v súvislosti s uplatnením označených základných práv sťažovateľ nesplnil podmienky ustanovené zákonom, ktorý v danom čase upravoval výkon tohto práva, a z toho dôvodu bol v demokratickej spoločnosti ústavne akceptovateľným spôsobom sankcionovaný, nemôže sa úspešne domáhať zrušenia právoplatného rozhodnutia s poukazom na porušenie týchto základných práv.</p>
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľ bol rozsudkom Vojenského obvodového súdu Banská Bystrica z 21. marca 1983 uznaný vinným zo spáchania trestného činu nenastúpenia služby v ozbrojených silách podľa § 269 ods. 1 zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“), za čo bol odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní dvoch rokov. Sťažovateľ požiadal 27. júla 1990 o prieskumné konanie, ktorého výsledkom bolo uznesenie Vyššieho vojenského súdu v z 9. októbra 1990, ktorým bola vec prikázaná na konanie Vojenskému obvodovému súdu Prešov (ďalej len „obvodový súd“). Obvodový súd novým rozsudkom zo 14. novembra 1990 podľa § 14 ods. 1 písm. f) zákona o súdnej rehabilitácii zrušil pôvodne vo veci vydané rozhodnutie a sťažovateľovi uložil</p>

	<p>nový trest odňatia slobody v trvaní 15 mesiacov. Pôvodný výrok o vine sťažovateľa sa nijako nezmenil. Okresný súd návrh sťažovateľa na súdnu rehabilitáciu uznesením z 19. novembra 2014 podľa § 33 ods. 2 zákona o súdnej rehabilitácii zamietol s odôvodnením, že návrh bol podaný oneskorene. Proti prvostupňovému rozhodnutiu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorú krajský súd uznesením z 21. mája 2015 podľa § 193 ods. 1 písm. c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) zamietol ako nedôvodnú.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>K namietanému porušeniu označených základných práv zaručených ústavou a listinou a práv zaručených dohovorom a paktom uznesením okresného súdu z 19. novembra 2014</p> <p>Sťažovateľ sa v súvislosti s výsledkom prvostupňového konania vedeného okresným súdom domáhal ochrany svojich práv podaním opravného prostriedku proti uzneseniu okresného súdu z 19. novembra 2014. Podanie sťažnosti proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa, v ktorom sťažovateľ namietal jeho chyby, ako aj s tým spojená možnosť predložiť svoju argumentáciu (predostretú rovnako aj ústavnému súdu) druhostupňovému súdu a následné konanie pred krajským súdom (jeho právomoc) o týchto otázkach vylučuje právomoc ústavného súdu na ďalšie prejednanie a rozhodnutie v tejto veci.</p> <p>K namietanému porušeniu základných práv zaručených ústavou a listinou, ako aj práv zaručených dohovorom a paktom uznesením krajského súdu z 21. mája 2015</p> <p>Predmetom sťažnosti je namietané tvrdenie sťažovateľa o nesprávnom výklade príslušných ustanovení zákona o súdnej rehabilitácii všeobecnými súdmi, pokiaľ ide o ich verdikt, že sťažovateľom podaný návrh na jeho súdnu rehabilitáciu bol podaný oneskorene.</p> <p>Krajský súd poukázal na skutočnosť, že sťažovateľ už v minulosti využil možnosť súdnej rehabilitácie práve podľa ustanovení zákona o súdnej rehabilitácii, a teda konanie podľa tohto zákona vo veci sťažovateľa už prebehlo a jeho výsledkom bol právoplatný rozsudok zo 14. novembra 1990. Uskutočnenie rehabilitácie sťažovateľa považoval konajúci súd za takú skutočnosť, ktorá bránila ďalšiemu použitiu ustanovenia § 33 ods. 2 zákona o súdnej rehabilitácii v aktuálnej veci.</p> <p>Krajský súd ozrejmil aj okolnosti týkajúce sa námietky sťažovateľa spočívajúcej v poukazaní na vyhovie niektorým iným navrhovateľom na rehabilitáciu ich osôb podaných v neskoršej dobe tak, ako to urobil aj on. Rovnako sa krajský súd zaoberal argumentmi opierajúcimi sa o rozhodnutia ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva, na ktoré sťažovateľ odkazoval. Pripomenul aj svoje vlastné rozhodnutie v „prakticky rovnakej veci“, v ktorom sa zaoberal výkladom a zmyslom lehoty na podanie „podnetov“ na začatie rehabilitačného konania. Neopomenul priblížiť sťažovateľovi ani výklad a použitie ustanovenia § 33 ods. 2 zákona o súdnej rehabilitácii, konania podľa ktorého sa sťažovateľ domáhal.</p> <p>V súvislosti s prejavom nespokojnosti sťažovateľa s napadnutým rozhodnutím krajského súdu ústavný súd zdôrazňuje, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Ústavný súd na základe uvedených skutočností sťažnosť sťažovateľa v tejto časti namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a v čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu z 21. mája 2015 odmietol ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).</p> <p>Z podstaty samotnej sťažnosti (s prihliadnutím na skutočnosť, že za porušovateľa svojich práv sťažovateľ označil všeobecný súd) vyplýva, že porušenia ďalších sťažovateľom označených základných práv zaručených ústavou (čl. 24 ods. 1 a 2 a čl. 25 ods. 2) a listinou (čl. 15 ods. 1 a 3) a práv zaručených dohovorom (čl. 9) a paktom (v čl. 18 ods. 1 až 3) sa krajský súd mohol v tejto konkrétnej veci dopustiť iba za súčasného porušenia základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny) a práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru), a keďže porušenie týchto ústavných súd nekonštatoval, nemohlo dôjsť ani k porušeniu práv na slobodu</p>

	náboženského vyznania sťažovateľa a práv s tým súvisiacich. Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol tak, že: <u>Sťažnosť sťažovateľa odmietol.</u>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESELP a iných súdov	ÚS SR: IV. ÚS 236/07, IV. ÚS 115/07, II. ÚS 27/07, I. ÚS 31/05, II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09, I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07, III. ÚS 264/05, I. ÚS 23/2010, II. ÚS 342/06, III. ÚS 165/05, III. ÚS 165/05
súvisiace právne predpisy	zákon č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov
klúčové slová	rehabilitácia-súdna náboženstvo práva a slobody – základné ľudské práva a slobody-sloboda myslenia, svedomia, náboženského vyznania a viery trestné konanie

spisová značka	III. ÚS 709/2016
populárny názov	Ústavno-súdna ochrana obce
sudca spravodajca	Rudolf Tkáčik
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	18.10.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 67 ods. 3 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Umožnenie obci ako nositeľovi a základnej jednotke územnej samosprávy (čl. 64 ústavy) domáhať sa ústavno-súdnej ochrany voči štátu je vzhľadom na možnosti zásahu štátu do výkonu územnej samosprávy plne legitímne a odôvodnené. Tejto ochrany sa však obec nemôže domáhať v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ale len v konaní podľa čl. 127a ústavy, v ktorom aktívna legitímácia na podanie návrhu na začatie konania prislúcha orgánu územnej samosprávy. V rovine obecnej samosprávy to znamená, že tzv. komunálnu sťažnosť je oprávnený podať starosta obce alebo obecné zastupiteľstvo, nie samotná obec ako subjekt (nositeľ) územnej samosprávy.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ opatrením z 12. mája 2009 potvrdil žiadateľovi súpisné číslo na stavbu – záhradnú chatku postavenú na konkretizovanom pozemku v katastrálnom území sťažovateľa. Toto opatrenie napadla Okresná prokuratúra Bratislava IV (ďalej len „okresná prokuratúra“) protestom z 2. októbra 2009. Keďže sťažovateľ nemienil protestu prokurátora vyhovieť, predložil vec na vybavenie Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky, odboru všeobecnej vnútornej správy (ďalej len „ministerstvo“). Ministerstvo vec vrátilo sťažovateľovi z dôvodu nedostatku svojej právomoci na rozhodnutie o proteste. Sťažovateľ následne vec predložil Obvodnému úradu Bratislava, ktorý však postupoval rovnako ako ministerstvo. Sťažovateľ preto predložil vec Okresnému súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“), ktorý sa však domnieval, že o veci je príslušná konať okresná prokuratúra, preto jej vec postúpil. Okresná prokuratúra reagovala tak, že právomoc konať v spornej veci má okresný súd. Okresný súd potom vec zaevidoval a uznesením z 1. júna 2010 postúpil vec Krajskému súdu v Bratislave. Krajský súd predložil vec Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) na rozhodnutie sporu o právomoc medzi orgánmi štátnej správy a súdmi podľa § 8a Občianskeho súdneho poriadku. Najvyšší súd však bez meritórneho rozhodnutia vrátil vec krajskému súdu listom z 20. decembra 2010. Následne krajský súd uznesením z 9. februára 2012 konanie o preskúmanie zákonnosti opatrenia sťažovateľa zastavil. Najvyšší súd na odvolanie okresnej prokuratúry uznesením z 23. mája 2013 uznesenie krajského súdu o zastavení konania zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Po vrátení veci na ďalšie konanie krajský súd rozsudkom z 12. decembra 2013 zrušil sťažovateľovo opatrenie a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Najvyšší súd rozsudkom z 26. marca 2015 napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil.
z odôvodnenia	Vzhľadom na to, že sťažovateľ svoje podanie adresované ústavnému súdu sám

	<p>označil ako „Návrh podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky na začatie konania o sťažnosti právnickej osoby...“, ako aj s ohľadom na prevažnú časť obsahovej stránky odôvodnenia posudzovaného návrhu ústavný súd vyhodnotil, že podanie sťažovateľa je sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Na podklade zistení a právnej úpravy bol ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti povinný skúmať aj to, či bola podaná oprávnenou osobou, t. j. fyzickou osobou alebo právnickou osobou, ktorá je nositeľom základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Predpokladom legitímácie na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že fyzická osoba alebo právnická osoba má spôsobilosť byť nositeľom základných práv a slobôd. V zásade nie je vylúčené, aby aj subjekty verejnej moci podali sťažnosť podľa čl. 127 ústavy (napr. vo vlastníckych sporoch, keď vystupujú v súkromnoprávných vzťahoch v rovnom postavení s ostatnými účastníkmi konania). Môžu tak však urobiť iba vtedy, ak je splnená podmienka, že v konkrétnom prípade mohli byť a aj v skutočnosti boli nositeľmi ústavou zaručených základných práv alebo slobôd. Subjekt verejnej moci môže podať sťažnosť, len pokiaľ je postihnutý ako „každý“, a nie ako „nositeľ verejných úloh (verejného záujmu)“. Pokiaľ obec vystupuje v príslušnom právnom vzťahu ako subjekt verejného práva a súčasne ako nositeľ verejnej moci, z povahy veci vyplýva, že nie je a ani nemôže byť nositeľom (subjektom) základných práv a slobôd.</p> <p>Z toho vyplýva, že sťažovateľ je osobou, ktorá je zjavne neoprávnená na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd preto odmietol jeho sťažnosť už pri predbežnom prerokovaní.</p> <p>Vzhľadom na vyššie uvedené rozhodol ústavný súd tak, že: <u>Sťažnosť sťažovateľa odmietol ako podanú neoprávnenou osobou.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	ÚS SR: IV. ÚS 194/04, I. ÚS 69/04, II. ÚS 19/04
súvisiace právne predpisy	zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov zákon č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov
klúčové slová	mesto-mestská časť správne súdnictvo-preskúvanie rozhodnutí a VZN orgánov územnej samosprávy samospráva-územná konanie pred ústavným súdom-oprávnenie na podanie návrhu

spisová značka	III. ÚS 789/2016
populárny názov	Hodnotenie dôkazov
sudca spravodajca	Ivetta Macejková
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	23.11.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Ústavný súd vzhľadom na svoje ústavné postavenie a funkcie v zásade nemôže preskúmať správnosť hodnotenia dôkazov a rovnako nemôže skúmať, či súdy správne právne vyhodnotili zistený stav. Z ústavného princípu nezávislosti súdov (čl. 141 ods. 1 ústavy) totiž vyplýva aj zásada voľného hodnotenia dôkazov (§ 132 OSP). Preto ak všeobecné súdy pri svojom rozhodovaní postupujú podľa označeného zákonného ustanovenia, nespadá do právomoci ústavného súdu opätovne posudzovať hodnotenie nimi vykonaných dôkazov.
skutkový stav a základné fakty	Na okresnom súde prebiehalo konanie, v ktorom sa navrhovateľka domáhala pôvodne proti odporkyňi v 1. rade a následne aj proti sťažovateľke (odporkyňa v 2. rade) určenia, že nehnuteľnosti nachádzajúce sa v katastrálnom území Svätý Jur, obec Svätý Jur, okres Pezinok, patria do dedičstva po poručiťke (matka navrhovateľky) v spoluvlastníckom podiele $\frac{3}{4}$ k celku. Poručiťka previedla sporné nehnuteľnosti darovacou zmluvou z 29. júla 1997 na odporkyňu v 1. rade. Odporkyňa v 1. rade a navrhovateľka v zastúpení mali previesť kúpnu zmluvou

	<p>z 3. júla 2000 sporné nehnuteľnosti na tretie osoby. Okresný súd v odlišnom ale súvisiacom konaní rozhodol, že táto kúpna zmluva je právny úkon absolútne neplatný pre nedostatok vážnej a slobodnej vôle na strane navrhovateľky (sfalšovaný podpis na plnej moci udelenej). Sťažovateľka nadobudla sporné nehnuteľnosti na základe dobrovoľnej dražby, ktorá sa konala 19. novembra 2007. Okresný súd rozsudkom z 27. apríla 2011 rozhodol tak, že návrh zamietol, konanie proti odporkyni v 1. rade zastavil, navrhovateľku zaviazal zaplatiť odporkyni v 1. rade trovy konania. Na základe odvolania podaného navrhovateľkou krajský súd uznesením z 31. januára 2013 rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutých častiach zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Po vrátení veci na ďalšie konanie okresný súd rozsudkom z 20. septembra 2013 určil, že predmetné nehnuteľnosti patria do dedičstva po poručiteľke v spoluvlastníckom podiele $\frac{3}{4}$ k celku a sťažovateľke uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľke trovy konania. Tento rozsudok napadla sťažovateľka odvolaním. Krajský súd rozsudkom z 18. februára 2016 rozhodol tak, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej potvrdil. V časti náhrady trov prvostupňového konania rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že odporkyňa je povinná zaplatiť navrhovateľke náhradu trov konania v inej výške.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a rozhodnutím okresného súdu Ústavný súd pripomína, že podľa čl. 127 ústavy rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd (princíp subsidiarity). Sťažovateľka mala právo podať proti namietanému rozsudku okresného súdu odvolanie, o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Toto svoje právo aj využila. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľky proti rozhodnutiu okresného súdu v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu. Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti namietajúcej postup a rozsudok okresného súdu z 20. septembra 2013 odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.</p> <p>K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a rozhodnutím krajského súdu Ústavný súd považuje v kontexte podanej sťažnosti v prvom rade za potrebné poukázať na svoje ústavné postavenie, z ktorého vyplýva, že vo veciach, ktoré patria do právomoci všeobecných súdov, nie je alternatívnou alebo mimoriadnou opravnou inštitúciou. Ústavný súd preto v súlade so svojou doterajšou judikatúrou uvádza, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred nimi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody.</p> <p>Vzhľadom na vymedzený rozsah možných zásahov do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov ústavný súd posúdi to, či rozsudok krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu je ústavne udržateľný, t. j. či nevykazuje znaky svojvôle, arbitrárnosti, či je náležite odôvodnený a či výklad práva všeobecným súdom nie je taký, že popiera účel a zmysel príslušných zákonných noriem.</p> <p>Ústavnému súdu v okolnostiach veci sťažovateľky ani neprislúchalo posudzovať, či sporné nehnuteľnosti patria do dedičstva po poručiteľke. Ústavný súd však musel zaujať stanovisko k tomu, či rozhodnutie o tomto určení spĺňalo požiadavku ústavnosti spočívajúcu predovšetkým v ústavne konformnom výklade dotknutej právnej úpravy a tiež požiadavku náležitého odôvodnenia</p>

	<p>prijatých záverov.</p> <p>Napriek určitej formulačnej nejednoznačnosti odôvodnenia rozsudku okresného súdu, na ktorú poukázala aj sťažovateľka vo svojom odvolaní, obsahuje podľa názoru ústavného súdu sťažovateľkou namietaný rozsudok krajského súdu dostatok skutkových, a najmä právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol východiská, na základe ktorých postupoval v danej veci, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom sa vyrovnal so skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré boli pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné. Záver o absolútnej neplatnosti darovacej zmluvy podľa jeho názoru vyplýva z nedostatku prejavu vôle poručiťky. K tomu záveru ho priviedli závery z odborného stanoviska, že podpis na darovacej zmluve nemožno hodnotiť ako nesporne pravý podpis poručiťky. Túto skutočnosť možno vyvodiť aj z overovacej doložky na darovacej zmluve, ktorá obsahuje rodné číslo, ktoré nepatrí poručiťke. Ďalším dôvodom neplatnosti darovacej zmluvy bola aj neurčitosť a nezrozumiteľnosť predmetu darovania. Krajský súd ústavne udržateľným spôsobom hodnotil aj ďalšie skutočnosti dôležité pre rozhodnutie vo veci (platnosť kúpnej zmluvy, dobrovoľnú dražbu), pričom výklad a aplikácia dotknutých ustanovení právnych predpisov boli vykonané ústavne súladným spôsobom.</p> <p>Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol tak, že: <u>Sťažnosť sťažovateľky odmietol.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	ÚS SR: I. ÚS 20/03, IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 80/05, III. ÚS 122/2010, . I. ÚS 23/2010, II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 320/2012, IV. ÚS 350/09
súvisiace právne predpisy	zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov
klúčové slová	dar, darovanie-darovacia zmluva arbitrárnosť dražba dedenie, dedičstvo právny úkon-neplatnosť absolútna

spisová značka	III. ÚS 809/2016
populárny názov	Obnova konania v trestnom konaní
sudca spravodajca	Sergej Kohut
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	29.11.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 50 ods. 3 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 13 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 14 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6
analytická právna veta	Súd rozhodujúci o povolení obnovy konania nie je povinný vykonať navrhnuté dôkazy, či inak vyhodnotiť dôkazy uskutočnené v pôvodnom konaní, pretože pri rozhodovaní o povolení obnovy konania v zmysle ustanovenia § 394 Trestného poriadku je úlohou súdu iba zistiť splnenie podmienok obnovy konania, tzn. porovnať nové skutočnosti a dôkazy so starými a posúdiť, či v prípade pravdivosti sú takej sily, aby zmenili právoplatné rozhodnutie, a nie posudzovať dôkazy vo vzťahu k veci samej.
skutkový stav a základné fakty	Krajský súd v Nitre zamietol návrh sťažovateľa na povolenie obnovy konania, pretože nezistil podmienky obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku. O sťažnosti proti uzneseniu krajského súdu rozhodol najvyšší súd tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.
z odôvodnenia	Sťažovateľ namietal, že v konaní o povolenie obnovy konania bolo potrebné

	<p>„vypočúť znalcov z oboru psychológie a neuropsychológie“ alebo „dať vypracovať nové posudky“, pretože jeho duševný stav nemohol byť v pôvodnom konaní náležite skúmaný. K uvedenému záveru sťažovateľa vedie skutočnosť, že po prekonaní cievnnej mozgovej príhody vo výkone trestu bolo u neho zistené poškodenie mozgu, ku ktorému malo dôjsť už v minulosti. Podľa názoru sťažovateľa mohol mať a zrejme aj mal poškodený mozog v čase spáchania trestného činu, za ktorý bol odsúdený už uvedeným rozsudkom, pričom o tomto poškodení nemali v pôvodnom konaní znalci poverení skúmaním jeho duševného stavu vedomosť.</p> <p>Účelom obnovy konania ako mimoriadneho opravného prostriedku je odstrániť nedostatky v skutkových zisteniach právoplatných rozhodnutí všeobecných súdov, pokiaľ dodatočne vyšli najavo nové skutočnosti a dôkazy, ktoré neboli súdu skôr známe a nemohli sa ani brať do úvahy. Účelom obnovy konania nie je revízia pôvodného trestného stíhania ani verifikovanie pôvodne vykonaných dôkazov či spochybňovanie spôsobu ich hodnotenia. Tieto sú totiž nezvratné, nemožno ich meniť ani inak korigovať a dôkazy už vykonané v pôvodnom konaní už nemožno opakovať. V konaní o návrhu na povolenie obnovy konania už súd nepreskúmava zákonnosť pôvodného rozhodnutia, ale iba preskúmava, či nové skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli same osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie v otázke viny alebo trestu. Úloha ústavného súdu sa v zmysle už uvedeného obmedzuje len na kontrolu, či všeobecné súdy pri odôvodňovaní svojich rozhodnutí postupovali ústavne konformným spôsobom, keď rozhodli o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania, resp. keď zamietli sťažnosť proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na obnovu konania.</p> <p>Ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí ústavne akceptovateľným spôsobom aplikoval s vecou súvisiace právne predpisy, ich aplikácia bola v súlade s ich účelom a zmyslom, ktoré sledujú, a svoje tvrdenia riadne odôvodnil tak, že tým vytvoril preskúmateľné a odôvodnené rozhodnutie bez akýchkoľvek známok svojvôle. Napokon najvyšší súd vzhľadom na eventualitu prijatého záveru, aký prichádza do úvahy pri rozhodovaní o návrhu na povolenie obnovy konania, nebol povinný vyhovieť požiadavke sťažovateľa, bol len povinný vysvetliť a zdôvodniť mu, na základe čoho dospel k prijatým záverom. Podľa názoru ústavného súdu si najvyšší súd túto úlohu splnil, a tým si zastal svoju pozíciu orgánu, ktorý je v prvom rade povinný poskytnúť ochranu základným právam a slobodám sťažovateľa. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor ústavného súdu svojím vlastným.</p> <p>Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie ním označeného práva podľa čl. 13 dohovoru, ústavný súd konštatuje, že z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namieta jeho porušenie v spojení s porušením práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd uvádza, že nezistenie možnosti porušenia sťažovateľom označeného práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru zároveň vylučuje aj prípadné úvahy o možnosti vyslovenia porušenia sťažovateľom označeného práva podľa čl. 13 dohovoru, ktorých opodstatnenosť by ústavný súd mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.</p> <p>Pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy, z priložených listinných dôkazov ústavný súd zistil, že sťažovateľ spolu s návrhom na povolenie obnovy konania požiadal o ustanovenie obhajcu. Zo zápisnice o verejnom zasadnutí v konaní vedenom na krajskom súde zo 17. marca 2016 vyplýva, že okrem sťažovateľa bol na verejnom zasadnutí prítomný aj jeho obhajca. Vzhľadom na to, že sťažovateľovi bol ustanovený obhajca, tzn. v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania bol zastúpený obhajcom, ústavný súd nezistil možnosť porušenia sťažovateľovho práva, navyše porušenie svojich práv na obhajobu nenamietal ani v konaní na krajskom súde a následne ani v sťažnosti proti uzneseniu krajského súdu.</p> <p>Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol tak, že: <u>Sťažnosť sťažovateľa odmietol.</u></p>
použité odkazy na	ÚS SR: III. ÚS 328/05, III. ÚS 116/06, IV. ÚS 350/09

relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEK a iných súdov	
súvisiace právne predpisy	zákon č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov
klúčové slová	výkon trestu-odňatia slobody obnova konania-obnova konania v trestnom konaní znalec, znalecký posudok

Spracovalo Analytické oddelenie Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky

Upozornenie :

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.